

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem
Brusem
ve věci

žalobce: A. L., narozený „X“, státní příslušnost Albánská republika,
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců, Balková 1, 331 65 Tis u
Blatna,
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.,
sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9,

Proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
sídlem Masarykova 930/27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 5. 2018, č. j. KRPU-96736-18/ČJ-2018-
040022,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím své zástupkyně v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 12. 5. 2018, č. j. KRPÚ-96736-18/ČJ-2018-040022, jímž byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. e) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem správního vyhoštění a podle § 124 odst. 3 téhož zákona byla doba trvání zajištění stanovena na třicet dnů od okamžiku omezení osobní svobody, který nastal 11. 5. 2018 v 23:15 hodin.
2. V žalobě žalobce namítal, že žalovaná porušila § 2, § 3, § 50 odst. 2 až 4, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu, § 123b a § 124 zákona o pobytu cizinců, čl. II odst. 1 zákona č. 222/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „zákon č. 222/2017 Sb.“), dále čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, čl. 3 Úmluvy, resp. čl. 4 a 19 Listiny základních práv Evropské unie a čl. 5 návratové směrnice, jelikož napadené rozhodnutí porušuje princip *non-refoulement*. Napadené rozhodnutí je podle žalobce nezákonné, nepřezkoumatelné a zatíženo vadami. V jeho odůvodnění žalovaná uvádí skutečnosti, které jsou v rozporu se zjištěným skutkovým stavem, přičemž tyto nedostatky jsou podle žalobce rozhodné pro posouzení, zda je zajištění žalobce nevyhnutelnou formou zásahu do jeho osobní svobody.
3. Podle žalobce žalovaná nesprávně vyhodnotila nemožnost uložení mírnějších opatření. Zdůraznil, že žalovaná by k zajištění měla přistupovat jen v nejkrajnějších situacích, kdy nepostačuje uložení opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Dodal, že podmínky pro uložení mírnějších opatření splňuje, tudíž by byl ponechán na svobodě a zároveň by byl splněn účel správního vyhoštění spočívající ve vycestování žalobce z území. Podle žalobce nemůže odůvodnění zabývající se nemožností takových opatření ve světle tohoto případu obstát a žalovaná neposoudila skutkový stav spravedlivě. K § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců žalobce poznamenal, že se na území České republiky nacházel krátkou dobu, a proto je pochopitelné, že zde neměl zřízeno ubytování nebo adresu. Podotkl, že disponuje vysokou částkou 2 900 Eur, kterou nabídl ke složení finanční záruky podle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a k nákupu letenky. Několikrát uvedl, že si chce koupit letenku mimo schengenský prostor a vycestovat dobrovolně na své náklady. Upřesnil, že jednosměrná letenka do Kyjeva stojí 2 500 Kč, do Kišiněva kolem 3 000 Kč a do Bělehradu 3 000 až 4 000 Kč. Je proto zřejmé, že částka, kterou žalobce disponuje, je více než dostačující k zakoupení letenky, zařízení eskortujících policistů i nákladů. Žalobce namítal, že závazný pokyn policejního prezidenta č. 137 ze dne 18. 9. 2012 není aktuální a nereflexuje dnešní náklady spojené s nákupem letenky, když cestovné do států v Evropě nikdy nemůže dosahovat částky 100 000 Kč. Podle žalobce je tedy uvedený pokyn nastaven tak, aby nebyl realizovatelný pro žádného cizince a aby nebylo možné mírnější opatření za účelem vycestování uložit.
4. Žalobce poznamenal, že skutečnost, že byl zajištěn při opouštění České republiky, dokazuje, že ji chce dobrovolně opustit. Navíc si nebyl vědom toho, že zákaz vstupu se Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vztahuje na celý schengenský prostor, nikoli jen na Švýcarsko a Itálii, které vydaly správní vyhoštění. Ihned po zjištění, že má zákaz vstupu do schengenského prostoru, žalobce vyjádřil úmysl vycestovat mimo Evropskou unii. Toto tvrzení žalovaná vyhodnotila jako nevěrohodné, ale podle žalobce je pouze její domněnkou, že vycestovat nehodlá. Dodal, že by měl mít také možnost se hlásit osobně na policii, jak vyplývá z § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, a zdůraznil, že z jeho dosavadního chování je zjevné, že by ihned vycestoval mimo schengenský prostor, kdyby mu to bylo umožněno. K tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 20/2016 a podotkl, že žalovaná musí vycházet z konkrétního jednání cizince a posoudit jeho věc v souladu se zásadou individualizace. Z uvedených důvodů nemůže podle žalobce obstát závěr žalované o nebezpečí maření či ztěžování vyhoštění, který je založen pouze na faktu, že se zdržoval v schengenském prostoru, ačkoli měl zákaz vstupu. Připomněl, že si toho nebyl vědom. Doplnil, že požádal o dobrovolný návrat do některé ze zemí mimo schengenský prostor, kam se může vrátit bez víza. Žalovaná tak mohla žalobci uložit povinnost opustit území, neboť ten má platná pas a může bezvívově vycestovat do mnoha zemí mimo schengenský prostor. Takové rozhodnutí označil žalobce za efektivnější s tím, že by nedošlo k omezování osobní svobody a účel vyhoštění by byl realizován rychleji a efektivněji. Až po vyčerpání všech alternativ by žalovaná mohla přistoupit k zajištění.

5. Podle žalobce nevzala žalovaná v potaz vše, co v řízení vyšlo najevo. Namítal, že samotná skutečnost, že je evidován v informačním systému smluvních států, neznamená, že jeho vycestování do země původu je možné. Tvrdil, že má přiznaný status uprchlíka v Kanadě z roku 1994 a že do protokolu několikrát uvedl, že má v Kanadě status podle Ženevské úmluvy, což se v protokolu neobjevuje. Navíc žalobce předal policii dokument, který jeho postavení dokazuje nebo alespoň presumuje (jeho kanadské doklady mu byly odcizeny), avšak policie si ani nevytvořila kopii. Poukázal na to, že v napadeném rozhodnutí figuruje adresa jeho trvalého pobytu v Kanadě, nicméně žalovaná se vůbec nezabývala tím, „*na jaký pobyt žalobce v Kanadě pobývá*“. Žalobce již do protokolu vypověděl, že se do Albánie rozhodně nehodlá vrátit, což mu žalovaná kladla k tíži a vyhodnotila jako nemožnost uložit mírnější opatření. Podle žalobce by mu však toto tvrzení nemělo být kladeno k tíži, neboť by byl v Albánii bezprostředně ohrožen na životě. Žalobce připustil, že žalovaná nemusela znovu zkoumat, zda existují překážky vycestování, ale měla vzít v potaz vše, co v řízení vyšlo najevo, a zkoumat, zda vyhoštění bude v souladu s mezinárodními závazky České republiky. Podle žalobce jeho evidování v SIS nic nemění na tom, že by mu v případě návratu do Albánie hrozila vážná újma, kterou by měla žalovaná prozkoumat, pokud žalobce uvedl, že je v Kanadě chráněnou osobou. Konstatoval, že je nesporné, že vyhoštěním do Albánie mu hrozí nebezpečí vážné újmy a byl by porušen princip *non-refoulement*.
6. Vyhodnocení žalované, že Itálie a Švýcarsko, které vydaly rozhodnutí o správním vyhoštění, určitě zkoumaly nebezpečí vážné újmy, není podle žalobce dostačující, protože tyto státy jej nevyhošťovaly, pouze mu dále lhůtu k vycestování. Podotkl, že na povinnosti žalované posoudit, možnost vycestování nic nemění ani skutečnost, že žalobce v České republice nepožádal o mezinárodní ochranu. V této souvislosti žalobce citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 7/2016. Dodal, že pokud by žalovaná před vydáním napadeného

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozhodnutí posuzovala existenci možných překážek vycestování žalobce, a tedy i existenci reálného předpokladu vyhoštění, jednoznačně by musela dospět k závěru, že tento předpoklad chybí. Žalobce uzavřel, že žalovaná pochybila, pokud si před vydáním rozhodnutí neučinila žádný úsudek o tom, zda je vyhoštění žalobce a jeho zajištění za tímto účelem možné, tudíž nevyhodnotila vše, co v řízení vyšlo najevo, když žalobce hodlá vyhostit do země původu. Napadené rozhodnutí i omezení osobní svobody žalobce je tedy podle něj nepřezkoumatelné a nezákonné.

7. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla její zamítnutí pro nedůvodnost. Uvedla, že v odůvodnění svého rozhodnutí srozumitelně odůvodnila, že uložení zvláštních opatření za účelem vycestování je v žalobcově případě podle § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců vyloučeno. Připomněla, že když bylo žalobci umožněno splnit povinnost vycestovat dobrovolně bez asistence státních orgánů, žalobce tuto povinnost uloženou švýcarskými a italskými orgány ani jednou nerespektoval a nadále i přes zákaz pobýval na území členských států Evropské unie. Vysvětlila, proč je žalobcova důvěryhodnost snížena, a konstatovala, že předpokládala, že by žalobce i nadále neplnil povinnosti plynoucí z případně uložených zvláštních opatření, jak to opakovaně učinil v minulosti. Žalovaná podotkla, že do svých úvah zahrнула i poměrně značnou finanční hotovost žalobce. Označila za prokázané, že žalobce svým jednáním a svými činy snížil svou důvěryhodnost na takovou míru, že žalovaná nepřistoupila k umožnění dobrovolného vycestování žalobce, ale zvolila zcela zákonnou variantu kontrolovaného vycestování žalobce. Podotkla, že v obou případech žalobce nerespektoval rozhodnutí vydaná švýcarskými a následně italskými orgány, na základě kterých byly vloženy záznamy do Schengenského informačního systému. Žalobce proto neskýtal záruku dobrovolného vycestování z členských států Evropské unie, když cílem jeho cesty bylo dostat se přes Německo do Belgie. Na názoru žalované nezměnila nic ani skutečnost, že žalobce po řádném poučení o dobrovolném návratu projevil o tuto možnost zájem. Jedná se totiž o dobrovolnou spolupráci při realizaci správního vyhoštění značně urychlující jeho přípravu, která je zakončena eskortou na letiště a předáním cizince pracovníku správy uprchlických zařízení na letišti, kdy je již zajištěna letenka i let do daného státu bez policejní eskorty.
8. Ohledně tvrzení žalobce o tom, že v Kanadě má postavení uprchlíka, žalovaná uvedla, že tato skutečnost nebyla v době řízení o zajištění za účelem správního vyhoštění nikterak doložena. Žalovaná měla k dispozici pouze tvrzení žalobce, která z důvodu krátkého časového úseku pro vyřešení nelegálního pobytu žalobce a s ohledem na skutečnost, že žalobce byl omezen na osobní svobodě již dne 11. 5. 2018 ve 23:15 hodin, nemohla nijak ověřit. Žalobce se navíc prokazoval platným cestovním dokladem Albánie a albánským občanským průkazem, vydanými v dubnu 2017, tj. doklady státu, kterého se obává, a před kterým je podle jeho vlastního sdělení chráněn Kanadou. Pokud by měl přiznaný status uprchlíka podle Ženevské úmluvy, měl by také vystaven pas podle této úmluvy, což žalobce nikdy netvrdil. Žalovaná poukázala také na to, že v jeho věcech byly zajištěny i albánské peníze, čili platební prostředky ze země, které se vyhýbá. Dodala, že pokud by bylo dodatečně postaveno najisto, že žalobce má postavení uprchlíka v Kanadě, může být vyhoštěn přímo do Kanady. Žalovaná dále popsala, že teprve dne 17. 5. 2018 obdržela dokument v anglickém jazyce datovaný dnem 12. 5. 2014, kde je zmíněno, že osoba A. K.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

L. na adrese pobytu „X“, má od 11. 12. 1995 status uprchlíka. Avšak ani z tohoto dostatečně doloženého dokumentu podle žalované nelze s určitostí zjistit, zda žalobce má v Kanadě platný status uprchlíka, či nikoli, neboť dokument je značně neaktuální (z roku 2014) a adresát daného dokumentu není jednoznačně určen (chybí datum narození). Navíc kromě shodného příjmení je jméno psáno jinak a přibýlo i další křestní jméno, které žalobce v řízení před žalovanou neuváděl. Žalovaná uzavřela, že postupovala zcela v souladu s právními předpisy a své rozhodnutí vydala v souladu se zákonem a náležitě je odůvodnila.

9. O žalobě soud v souladu s § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhл nařízení jednání a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
10. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobce byl dne 11. 5. 2018 v 23:00 hodin kontrolován policejní hlídkou v autobusu společnosti FLIXBUS jedoucím z Prahy do Hamburku, a to na dálnici D8 ve směru do Německa. Při kontrole bylo zjištěno, že žalobce je veden v Schengenském informačním systému jako osoba, které je zakázán vstup do schengenského prostoru – je nežádoucí nebo představuje bezpečnostní riziko (vyhlašující státy Švýcarsko a Itálie), a proto byl v 23:15 hodin zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Lustrací v Schengenském informačním systému bylo zjištěno, že žalobce je evidován jako nežádoucí cizinec se zákazem vstupu a pobytu na území Evropské unie platným do 1. 11. 2019, resp. 15. 12. 2020.
12. Dne 12. 5. 2018 od 9:00 hodin byl se žalobcem sepsán úřední záznam o podání vysvětlení. Žalobce uvedl, že v Albánii nemá žádné bydliště, poslední bydliště má v Kanadě, je rozvedený a má tři děti, a to v Kanadě, v USA a ve Švýcarsku. Byl si vědom toho, že měl problém v Itálii a ve Švýcarsku. Popsal, že v listopadu 2017 dostal možnost od sedmi dnů opustit Švýcarsko, odjel do Itálie, kde dostal možnost dobrovolně vycestovat do Albánie, ale ztratil pas. Nový mu vydal konzulát v Miláně, ale protože neměl vstupní razítko, po kontrole ve Švýcarsku dostal vyhoštění se lhůtou sedmi dnů na vycestování; v Itálii pak také. Odcestoval z Itálie přes Francii do Belgie, kde bydlel u přítelkyně. Kolem 19. dubna se byl Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v Praze podívat na školení na filmy, protože je vystudovaný herec a v Kanadě má v tomto směru aktivitu. Pak přijel do Prahy 11. 5. 2018 ráno, chtěl se setkat se svým bratrancem A. A. a poté se vracel přes Německo zpět do Belgie. V České republice žalobce nemá žádné příbuzné, blízké osoby, ani žádné vazby, nikoho tu nezná a nesdílí zde společnou domácnost s žádným občanem Evropské unie. V případě propuštění by odjel na letiště a odletěl do Kosova nebo Makedonie, protože do Albánie se vrátit nemůže a nechce. Žalobce v žádné zemi Evropské unie nežádal o mezinárodní ochranu, uvedl, že má politický azyl v Kanadě, protože má v Albánii problém. Kanadský dokument k pobytu mu však ukradli s pasem v Itálii. Pokud by měl být vyhoštěn do Albánie, žalobce konstatoval, že bude muset požádat o azyl. Poznamenal, že nevěděl, že má zákaz vstupu i do jiných států, myslel, že se zákaz týká jen Švýcarska a Itálie. Vysvětlil, že mu v Albánii hrozí nebezpečí, neboť aktivně vystupuje proti tamní vládě; každý den píše na Facebooku nějaké příspěvky proti vládě, má přes 20 tisíc příznivců. Kdyby se vrátil do Albánie, zavrou jej a asi by jej i zabili. Jeho strýc A. L. byl nevyšší prokurátor a teď žije v Německu. Žalobce sice není v Albánii oficiálně hledaný, ale tajná služba by ho určitě hned zatkla. Dodal, že oficiálně není hledaný schválně, aby se vrátil.

13. Následně žalovaná vydána žalobou napadené rozhodnutí o zajištění žalobce, které nabylo právní moci dne 12. 5. 2018.
14. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců *„[p]olicie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.“*
16. V projednávané věci nevznikly žádné pochybnosti o tom, že žalobce je starší patnácti let, byl mu uložen zákaz vstupu na území členských států Evropské unie platný od 2. 11. 2017 do 1. 11. 2019, resp. od 15. 12. 2017 do 15. 12. 2010, a je evidován v Schengenském informačním systému jako nežádoucí cizinec.
17. Žalobce především namítal, že by v jeho případě postačovalo uložení mírnějšího opatření, neboť splňoval zákonem stanovené podmínky a žalovaná by k zajištění měla přistupovat jen v nejkrajnějších situacích, kdy nepostačuje uložení mírnějších opatření. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že *„[z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“)* je

a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo

c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.“

18. Žalobce by si především měl uvědomit, že žalovaná v jeho případě aplikovala § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců, podle kterého „[p]olicie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li
o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u něž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.“ Z obsahu spisu je zjevné, že žalobce byl zadržen policejní hlídkou v okamžiku, kdy se chystal opustit Českou republiku a vstoupit na území Německa (cestoval autobusem na lince Praha – Hamburk a zajištěn byl na dálnici D8 ve směru do Německa). Soud proto považuje za pravděpodobné, že by žalobce v případě, pokud by nedošlo k jeho zajištění, neodcestoval do Albánie, resp. neopustil schengenský prostor, a zopakoval svůj pokus o vstup na území Německa, odkud plánoval pokračovat do Belgie, kde žije jeho přítelkyně. Tento závěr vyplývá i z toho, že žalobci byla již dvakrát uložena povinnost opustit schengenský prostor (ze strany Švýcarska a Itálie) a žalobce ji ani v jednom případě nesplnil. Podle názoru soudu tak byly naplněny podmínky § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců, které uložení jakéhokoli zvláštního opatření za účelem vycestování vylučují. Z tohoto důvodu považuje soud veškeré žalobní námítky napadající neuložení mírnějších opatření za irelevantní, a tudíž i nedůvodné. Žalované proto ani nelze vytýkat, že v tomto směru neposoudila skutkový stav spravedlivě.
19. Nad rámec uvedeného soud připomíná, že nelze opomíjet účel zajištění, kterým je zabezpečení řádného průběhu řízení o správním vyhoštění, resp. v daném případě zabezpečení vlastní realizace vyhoštění. Pokud k dosažení uvedeného účelu nepostačuje uložení zvláštního opatření a jsou-li splněny i další podmínky § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je policie oprávněna cizince zajistit. Jak již bylo uvedeno, úmyslem žalobce v okamžiku jeho zajištění zjevně bylo přes Německo vycestovat do Belgie, kde žije jeho přítelkyně, tedy nikoli setrvat na území České republiky, což by v případě uložení některého ze zvláštních opatření bylo nezbytné přinejmenším do doby realizace vyhoštění. Zároveň je zjevné, že úmyslem žalobce rozhodně nebylo opustit schengenský prostor, když bez zaváhání deklaroval svůj plán cestovat přes Německo do Belgie. Žalobce evidentně dlouhodobě porušoval jemu uložené povinnosti (resp. zákazy vstupu a pobytu na území schengenského prostoru) a přirozeným důsledkem toho je určitá nedůvěra vůči jeho osobě, která logicky ústí v nemožnost využití zvláštních opatření, neboť žalovaná se s ohledem na popsané dlouhodobé porušování podobných povinností ze strany žalobce nemohla spolehnout na to, že žalobce bude povinnosti vyplývající z případných zvláštních opatření dodržovat (oznámit místo pobytu a zdržovat se tam, hlásit se policii).
20. Podle názoru soudu tedy existuje významné riziko, že by žalobce v případě uložení zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 písm. a) nebo c) zákona o pobytu cizinců neplnil své povinnosti
- Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

z těchto ustanovení vyplývající, a namísto toho by odcestoval do Belgie, čímž by zabránil realizaci svého vyhoštění. Za daných podmínek podle názoru soudu nelze přistoupit k uložení zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 písm. a) nebo c) zákona o pobytu cizinců, když navíc žalobce ani nemá žádné vazby k České republice, a proto není zřejmé, jak by povinnosti vyplývající z těchto ustanovení plnil. Žalovaná se rovněž ze shora uvedených důvodů zakládajících nedůvěryhodnost žalobce nemohla spolehnout ani na to, že se před ní žalobce po případném složení finanční záruky nezačne skrývat, čímž by zhatil realizaci vyhoštění.

21. K otázce možného složení finanční záruky soud dále připomíná, že ve výše citovaném § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je finanční záruka definována jako složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním. Žalovaná v napadeném rozhodnutí vysvětlila, že tyto náklady jsou tvořeny cestovným do ciziny (letenka do příslušného státu) včetně eskortujících policistů a vedlejších nepředvídatelných výdajů (např. náklady na nepředpokládané čekání na letecký spoj v cizině a neodkladné lékařské ošetření). Žalovaná zároveň podotkla, že vychází ze závazného pokynu upravujícího cestovné v Evropě částkou 100 000 Kč a vedlejší nepředvídatelné výdaje částkou 30 000 Kč. Žalobce sice disponoval poměrně vysokou finanční částkou (2 900 Eur), nicméně ani tato částka na pokrytí popsaných výdajů nepostačuje. Závěr žalované, že žalobce nedisponuje hotovostí, která by mu umožnila finanční záruku složit, proto soud shledal zcela v souladu se zákonem. Aktuální ceny letenek, které žalobce zmiňoval, přitom podle názoru soudu nemohou na uvedených závěrech nic změnit, neboť náklady spojené s vyhoštěním nejsou tvořeny jen cenou letenek cizince a příslušného počtu policistů, u kterých musí jít o letenky zpáteční, ale zahrnují také další náklady v podobě mzdových nákladů policistů, transferu na letiště, zajištění předání v cílové destinaci, a podobně, přičemž finanční záruka musí počítat i s možnými komplikacemi dopravními (např. nutnost zajistit ubytování a stravování, pokud nelze dokončit let do cílové destinace v plánovaném termínu) či zdravotními.
22. Argumentaci žalobce o jeho ochotě dobrovolně vycestovat na své náklady nelze podle názoru soudu akceptovat jako důvod zpochybňující oprávněnost jeho zajištění, neboť žalobce svým předchozím dlouhodobým protiprávním jednáním narušil svou vlastní důvěryhodnost a nelze se spoléhat na to, že by takovýto příslib dodržel. Navíc nelze opomíjet skutečnost, že český právní řád nedává správním orgánům v situaci, kdy jsou naplněny podmínky § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a zároveň nelze užít žádné ze zvláštních opatření, jinou možnost, než cizince zajistit. Na tom nemůže nic změnit ani žalobcova žádost o dobrovolný návrat do některé ze zemí mimo schengenský prostor, kam se může vrátit bez víza. Tato žádost ovšem vedla alespoň k dřívější realizaci vyhoštění, a tím pádem i k dřívějšímu ukončení zajištění a ke zkrácení doby omezení žalobcovy osobní svobody.
23. Námitka žalobce, že byl zajištěn při opouštění České republiky, což dokazuje, že ji chce dobrovolně opustit, není z pohledu soudu relevantní, neboť smyslem zajištění v případě žalobce není zabezpečit to, aby opustil Českou republiku, ale aby opustil celý schengenský prostor. K argumentu žalobce, že byl zajištěn při opouštění České republiky, je proto nezbytné dodat to, že nemířil mimo schengenský prostor, nýbrž do Německa a následně do Belgie, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

kde žije jeho přítelkyně. Realizací tohoto žalobcova záměru by tak logicky nemohl být naplněn účel zajištění, jímž je zabezpečit vyhoštění žalobce mimo schengenský prostor, což činí předmětný argument irelevantním.

24. Soud nepovažuje za pravdivé žalobcovo tvrzení, že si nebyl vědom toho, že se zákaz vstupu vztahuje na celý schengenský prostor. Je třeba si uvědomit, že žalobce nedostal pouze jeden takový zákaz, ale hned zákazy dva (ve Švýcarsku a v Itálii), přičemž v době vydání pozdějšího zákazu již byl ten dřívější evidován v Schengenském informačním systému a příslušné orgány k tomu zcela nepochybně přihlédly tak, jako to učinila žalovaná v tomto řízení. Žalobce tak byl nejpozději při uložení druhého zákazu dne 15. 12. 2017 nepochybně vyrozuměn o tom, že zákaz uložený dne 2. 11. 2017 se vztahoval na celý schengenský prostor. Podle názoru soudu tak žalobce uplatnil předmětné tvrzení účelově jen proto, aby snížil závažnost svého dlouhodobého protiprávního jednání. Stejně tak za ryze účelové pokládá soud žalobcovo prohlášení, že by ihned vycestoval mimo schengenský prostor, kdyby mu to bylo umožněno.
25. Žalobci lze přisvědčit v tom, že žalovaná musí vycházet z konkrétního jednání cizince a posoudit jeho věc v souladu se zásadou individualizace, jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, dostupném na www.nssoud.cz. Těmto požadavkům však žalovaná podle názoru zdejšího soudu dostála, neboť žalobcův případ posuzovala zcela individuálně a své závěry dovodila výlučně z jeho konkrétního jednání. Přitom vzala v potaz vše, co v řízení vyšlo najevo.
26. Soud nesouhlasí s tvrzením žalobce, že se v protokolu o podání vysvětlení neobjevuje informace o tom, že má žalobce v Kanadě status uprchlíka. Tato skutečnost byla do předmětného protokolu zaznamenána slovy, že žalobce má v Kanadě politický azyl. To ovšem nic nemění na tom, že mu byl opakovaně uložen zákaz vstupu do schengenského prostoru, který žalobce dlouhodobě porušoval, že bylo vyloučeno uložení zvláštních opatření za účelem vycestování a že byly splněny zákonné podmínky pro jeho zajištění. Okolnosti pobytu žalobce v Kanadě jsou proto zcela irelevantní.
27. Žalobce má pravdu v tom, že samotná skutečnost, že je evidován v informačním systému smluvních států, ještě neznamená, že jeho vycestování do země původu je možné. V této souvislosti soud poukazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS, dostupné na www.nssoud.cz, podle kterého „[s]právní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona ... o pobytu cizinců ... možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

28. Z citované judikatury tedy jednoznačně vyplývá povinnost žalované zkoumat, zda je správní vyhoštění žalobce alespoň potenciálně možné, přičemž se musí zabývat překážkami, které jí byly v době rozhodování známy nebo které vyšly v řízení najevo. Na tomto místě však soud zdůrazňuje, že předmětem řízení o zajištění cizince není zkoumání existence, či neexistence azylově relevantních důvodů, k čemuž ostatně žalovaná ani nemá pravomoc, ale výhradně posouzení potenciální možnosti realizace správního vyhoštění. Dále je třeba si uvědomit, že rozhodnutí o zajištění je vydáváno jako první úkon v řízení a ve velice krátkých lhůtách. Tyto skutečnosti pak ovlivňují i možnosti žalované při zkoumání reálnosti vyhoštění cizince, které je z podstaty věci toliko předběžné.
29. V tomto kontextu shledává soud dostatečným odkaz žalované na to, že nebezpečí vážné újmy hrozící žalobci již zkoumaly švýcarské a italské orgány v řízeních, která vyústila v zákaz vstupu žalobce na území schengenského prostoru. Bylo by pochopitelně vhodnější, kdyby žalovaná tento odkaz doplnila vlastní podrobnější úvahou, nicméně nedostatek podrobnější úvahy i s přihlédnutím ke specifikům řízení o zajištění (omezený čas pro vydání rozhodnutí i možnost opatřit podklady a ověřit informace) nezpůsobuje podle názoru nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, když žalovaná svůj názor na nebezpečí vážné újmy hrozící žalobci ve svém rozhodnutí vyjevila. Soud znovu zdůrazňuje předběžnost zkoumání možných překážek vyhoštění v rámci řízení o zajištění cizince a dodává, že tyto překážky musí být podrobně posouzeny před vlastní realizací vyhoštění, kdy k tomu je dostatek prostoru. Dále nelze odhlížet od již výše zdůvodněné nižší důvěryhodnosti žalobce, která relativizuje i jeho tvrzení o hrozící vážné újmě. Žalovaná navíc zcela správně poukázala na to, že žalobce měl u sebe platný cestovní pas a občanský průkaz Albánie, oba vystavené v dubnu 2017, a hotovost v albánské měně. Tato zjištění nasvědčují tomu, že v nedávné době (tedy rozhodně později, než podle svých slov získal politický azyl v Kanadě) Albánii navštívil, případně že ji navštívit plánoval, což významně snižuje důvěryhodnost jeho tvrzení o újmě, která mu tam údajně hrozí. Žalobcovo tvrzení, že vyhoštěním do Albánie mu hrozí vážná újma a byl by tím porušen princip *non-refoulement*, proto soud nepovažuje za nesporné (jak tvrdil žalobce), ani za důvod bránící zajištění žalobce, když s ohledem na výše uvedené nelze bez dalšího dovodit, že by vyhoštění žalobce do Albánie nebylo možné.
30. Žalobce se mýlí, pokud se domnívá, že žalovaná před vydáním napadeného rozhodnutí neučinila žádný úsudek o tom, zda je jeho vyhoštění možné, resp. pokud tvrdí, že tento předpoklad pro zajištění chybí. Soud nepopírá povinnost posoudit existenci překážek vycestování bez ohledu na to, zda cizinec podal žádost o mezinárodní ochranu, či nikoli, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2016, č. j. 5 Azs 7/2016-22, dostupného na www.nssoud.cz, nicméně stále je třeba mít na paměti, že se jedná o posouzení předběžné a že skutkové okolnosti žalobcova případu přinejmenším zpochybňují jeho věrohodnost i závažnosti jím tvrzené újmy.
31. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal namítaná porušení právních předpisů a napadené rozhodnutí považuje za dostatečně odůvodněné, tudíž přezkoumatelné, i zákonné. Soud tedy v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

32. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 30. května 2018

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.